

Döbrentei Kornél

Magyarok kenyere

Ideje, a magvető, áldás jutalékát,
mert annyi töretést bírt, Igével igát,
érdemli, magától az Istentől szedje be.
Péter-Pál, aratás, ínségűző kezdete:
teremhet bőség, gyomként éhínség nőhet,
fényes suhanás-ív boltozza a mezőket.
Bár elébb születik a magyarok kenyere.
Évezredes tapasztalatoktól vezérelt
tudás, ösztönünkben buja táptalajra lelt:
életért az Életet e napon nyesi le
lábon-kalász, éhségmenet-tagadó búzát,
az ezüstvillanással sikló kaszapenge,
mintha oltárnál hajlana, kévét köt rendre,
így szenteli meg az aratók koszorúját
verítékével a marokszedő asszony nép.

Vélt valóság s mindig átvérzik a legendán
- bálákat öklend álnok-piros aratógép -,
perc moccan s visszamutat, réved le Szent István:
kell élemedett idők friss csecsemő lehe,
mint szűz pelenkába mi rondítunk bele.
Emberi pórusokból kipréselt vért lát
a földeken, a tarló szuronyrohamra kész,
nyílt pipacs-sebek, nedvük kesermákonyt tetéz.
Éppen megtöri Koppány, Ajtony, Gyula, Konrád
hadi rohamát, ülven az Istennek jobbján,
kegytárgyként az Ő vést jelző karja lent maradt
kíméletlen zsigeri igazságot osztván,
egykor riadóztatott a honvédő harcra,
ma szűk körben teng lélek-álló búra alatt.
Jöjjék az imaszőnyeg, boruljatok arcra,
föladva az önvédelmet, ha ez kell néktek.
Bűn, nem vétek, halálos bűn bűnbeesetek!

DÖBRENTÉI KORNÉL (1946) költő, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Legutóbbi kötete: *A harapófogó öblében* (válogatott versek, 2018).

Koronáján dőlt feszület, végleg letörnék,
ami megőrzi még a szakrális babona:
túlél dúlást keresztetekbe rakott gabona;
intelméit túrják agyaras, ártány törpék –
ezek nem vetnek, de minket odavetnek,
haszonért fittyet hánynak nyugatnak, keletnek,
életmű-országát korrodált népközi ék
feszítené szét, robbantná föl alapjait,
rózsálló csücsörrel honárulásra vadít,
sok fertőző, karanténba való vakarék:
elbújtatják bárányszőrbe az ordas falkát,
jámorságuk hamis, és a szándékuk galád!
Vélik, majd széteszik az ezredéves nyáját,
évszázadok cseppkővé töppezstnek nyers nyálat:
falánságuk maradandón-intő ékkövet,
föjlajzott mohóságuk máig szítva izzik még,
s érvényben a kirekesztő feketelista,
ki fölkerül, billog süll rá, és esélytelen
mindörökké, ha úgy döntenek titkos helyen,
ezért sem globál-internacionalista
a nép, Világos, Trianon, Potzdam, 56
sajog benne, földjén vethet, de nem arathat,
majd tán egyszer, ha hosszú táv adatott mégis?!
Kimerült a hit, az állókép így folytonos,
bár gyöngé a bástya, bástyább rajta a rés is,
szilárd-zöld a remény, nem mulékony libafos.

Elvárnák, úgy éljünk, mint kik régen kihaltunk?
Lét-menet közben talpunk alól lopják földünk,
üzérek előre dobra vernék sírhantunk.
Mélygyökerű az Életfánk! Lesik, már kidőltünk?
S aki gyámfaként támasznak odaáll menten,
a megszagosult konzerv-elitet megveti,
hétpróbás összeesküvők a nemzet ellen
szétzúzzák, nem évülő vádjuk, hogy nemzeti.
Miszlikbe vágott honodban hazád nem leled.
Mártír leszel? Magadra hagynak sajátjaid,
meg nem védenek, a közbátorság ernyedett,
nímándok lógnak áldemokrata csalit,
szorgalmazták felbérelt szakbarbár felcserek,
horgon hosszan időzz, füledben fals hallalík,
gonosz szellemmel lelkiismeret elcseveg,
ne mentsük, kiket torz harmónia andalít.

Új időszámítás, ezért tart ádáz tusa,
nem vagyunk cselédek, senkiknek vazallusa.
Három a magyar igazság, s van a ráadás,
betervezhetetlen fürgeteg a lázadás.
Vértanúság, vért adunk, ám vissza nem veszünk,
a maradék csöppeken egyre összeveszünk.

Aratópálinka komisz gyönyörre érik,
s fölvilágol bennünk, elmúlásunk csak tévhit.
A kaszások markába a nyél beleégett,
kenyérhéjnál ott a szenvedéstől keményebb
a kéreg; ám lélekzésünket működtető
parancs is, vetésként izmosan nőjünk újra:
miként hadúrt szétekintni serkent dombtető,
Napba öltözött Asszony lendületünk húzva
emel magához, de a Boldog Szűz szomorú,
a cséplés égre tarajló aranyködében,
nem látja, elválík-e búzától az ocsú.
Krisztusarc-formázó felhő úszik fölébem,
nem hagyja el az áldott erejű Napot,
s fényével egyesülve azért is átragyog
lázdva mundéros csillag-oszlatók ellen;
araszolnak gumibottal, kardlappal verten
tarlón meztéláb taposók, talpuk csupa genny,
a mindenség sziszegtető kínokkal üzen,
fényes elméket nyel kiscsömög-fekete lyuk,
mázszás gabonaszákokkal eltorlaszoljuk:
oldalukon nemzetiszín csíkból a lampasz,
világ világosságáért emelt barikád,
ezer elveszejtő leshelyről rontanak rád,
maradhatsz földeden, ha vívsz érte, s nem lankadsz.

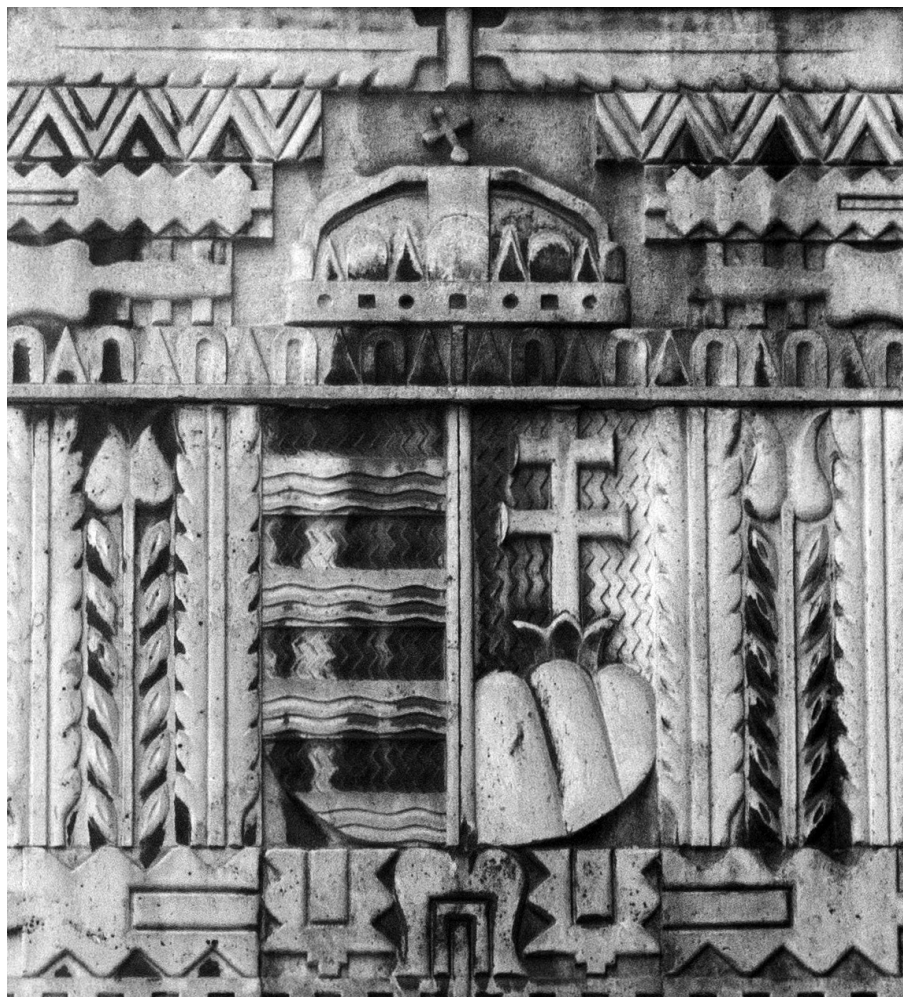
Privatizálni Isten malmait nem lehet,
örtenek lomha kedvük bölcsült ütemére,
Don Quijotéink megzúzták örült jelenek,
komótos kőfordulás az igazság prése,
bár ősrobbanások ködpólyaiban a múlt,
s az emlékezetünkben már jövőnk is kimúlt?
Ám bizakvással a misztérium megmaradt,
országoljon tovább a nemzetmentő csapat,
hogy hús-vér valóságként hathasson az Ige,
hit kell, búza s jézusi verőér: venyige
s öntudat, e nép konok, magának vet, arat,
nem tarthatta vissza vasfüggöny, börtönfalak,

vértanú papok nem hagyták veszni a lelket;
böjti kenyérmorzsa, a konyháról szőlőszem,
közben az ávosok menetrend szerint vertek.
Isten tagadó volt, nem éber az őrszem.
Cellákban világra jött a legszentebb ostyá,
mert föl sem érte, smasszer-csizma nem taposta,
és a delejző őstitok felmutattatott,
levedlették csíkos fegyencbőrük a rabok.
Ne csak imádkozzatok, tegyetek is érte,
ne csőcselék nyomuljon álmaink helyébe,
trotyog belőle, szüreti mód, bűzös salak
nincs lelke, kivel átlényegítné a sarat,
trágyiasságuk meddő, sarjasztni hont, hant kevés,
híg szájdíarét nem követhet csodatevés.

Néha ránk káprázik a csoda, a testvéri
ösztön eluralg, az elcsatolt nemzetrészek
magyari pór népe gabonáját úgy méri,
hogy a szíve kiteljesedhessen Egésznek,
ideküldik közös malomba, összehordják,
mint szétszabott tájrögökből királyok dombját,
a búzát, ím az ősszmagyarság kenyere,
ki ellene árulóként uszul, le vele,
szűnjön a kétely, múljék a kétség, hogy kié,
eredetünkkel fondorkodókat kicsukjuk,
Kárpát-kemencés Magnus Panis Hungariae,
el hadd ügessen lisztfehér lován Szvatopluk.

Vámpír történelem. Vérszívásnak nincsen vége.
Lengyel szövetség közlekedő véredénye
56-ban nem volt egyéb, mint a demizson,
abban küldték a segélyvért ki ne száradjon
a magyar tűz és a Pilsudski népe máris
a halált fél vállról kezelve szolidáris
(mint egykor lovasrohamot vezénylettek
német tankok ellen, és mind egy szálíg elestek).
Hektószám szállítja aortákból anyagát
ingyért, ára nincs, adomány minden litere,
a szabadság az életet minősíti át
drágábbra, ez egyetemességünk hitele.
Lengyel-magyar szövetségben reál-misztika,
övd céda Európát Eucharisztia.

Isten zúzalékai vagyunk, nemcsak búzát,
árpát, rozst, dörögő töretéssel mást is hozott,
ki sejtí mennyi szenvedés várákózik rád,
mennyi igazságnak vélt áligazat okozott.
Hitvány-magunkból embert vajon ki dagasszon?
Aki e kannibál világból tágan kilát,
porcikáink áldón átható Boldogasszony.
Keresztet karcólva szegjük meg a kenyeret,
ne mint esküt, adott szót, vétkeztünk eleget!
Ki az, aki minket elveszésig leigáz,
ha megórizzük s mindig miénk a kovász?

Lajta Béla: Fővárosi Kereskedelmi Iskola, 1909–1912 (Budapest, VIII. kerület, Vas utca 9–II., részlet)